

תת"ע 2737/08/15 - משה קריף נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 2737-08-15 מדינת ישראל נ' קריף משה
תיק חיצוני: 50500587477

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	משה קריף
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 27.10.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בגובה ₪1,200.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון מכיוון שלא קיבל הזמנה לדיון. עוד טען המבקש כי כאשר הוא דיבר עם משטרת התנועה אמרו לו שהדו"ח בוטל עקב התיישנות, ולכן לא בירר לגבי הדו"ח.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש הוזמן למשפטו בתאריך 27.10.15, אך לא התייצב למועד הדיון, וזאת על אף שהוזמן כדיון למועד הדיון. מעבר לכך, המבקש לא הציג מסמכים המעידים על ביטול הדו"ח מחמת התיישנות, ולפיכך אין לו אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדיון והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

עמוד 1

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה לפיה אם נשלח זימון לדיון באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 27.10.15, כי אישור המסירה נשלח לכתובת אהרליך פאול 7, באר שבע וכי חזר בציון "לא נדרש". מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידי את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקש הזמנה למשפט בדואר רשום.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא העלה כל טענת הגנה ממשית לענין עיוות הדין שעשוי להיגרם לו אם פסק הדין יישאר על כנו.

כאמור, לטענת המבקש, כשהוא דיבר עם משטרת התנועה אמרו לו שהדו"ח בוטל עקב התיישנות, ולכן הוא לא בירר לגבי הדו"ח. המבקש לא טרח לציין את מיהות הגורם שמסר לו מידע זה, על סמך מה נמסר לו מידע זה ולא תמך את טענתו באסמכתאות מתאימות.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בענין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש".

לאחר עיון בבקשה, גם לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו ועברו התעבורתי (הכולל 39 הרשעות קודמות משנת 87').

בניגוד לדעת המבקש, ובהיעדר טענת הגנה ממשית לגופו של ענין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

הצדדים.